

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 261/2012

z dnia 14 marca 2012 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do stosunków umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy oraz art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kolejne reformy wspólnej organizacji rynków obejmujące mleko i przetwory mleczne, obecnie ujęte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynków”) ⁽⁴⁾, miały na celu orientację rynkową, tj. umożliwienie, aby sygnały cenowe kierowały decyzjami rolników o tym, co i ile produkować, tak aby wzmocnić konkurencyjność sektora mleczarskiego oraz jego zrównoważony rozwój w kontekście zglobalizowanego handlu. W związku z tym, przyjmując rozporządzenie Rady (WE) nr 72/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. w sprawie zmian we wspólnej polityce rolnej poprzez zmianę rozporządzeń (WE) nr 247/2006, (WE) nr 320/2006, (WE) nr 1405/2006, (WE) nr 1234/2007, (WE) nr 3/2008 oraz (WE) nr 479/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 1883/78, (EWG) nr 1254/89, (EWG) nr 2247/89, (EWG) nr 2055/93, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 2596/97, (WE) nr 1182/2005 i (WE) nr 315/2007 ⁽⁵⁾ (ocena funkcjonowania reformy WPR z lat 2008–2009) zdecydowano o stopniowym zwiększaniu kwot, aby zapewnić sprawne wycofanie systemu kwot mlecznych do 2015 r.
- (2) W okresie od 2007 do 2009 r. na rynku mleka i przetworów mlecznych wystąpiły wyjątkowe wydarzenia, które ostatecznie doprowadziły do załamania cen w latach 2008/2009. Początkowo ekstremalne warunki atmosferyczne w Oceanii spowodowały znaczące zmniejszenie dostaw, co doprowadziło do gwałtownego i znacznego wzrostu cen. Mimo iż sytuacja w odniesieniu do

dostaw światowych zaczęła ulegać poprawie, a poziom cen zaczął powracać do normalnego poziomu, nastąpił kryzys finansowo-gospodarczy, który miał negatywny wpływ na producentów przetworów mlecznych w Unii i doprowadził do zwiększenia zmienności cen. W wyniku wyższych cen podstawowych towarów znacznie wzrosły koszty pasz i innych nakładów, w tym koszty energii. Następnie spadek popytu światowego oraz unijnego, w tym popytu na mleko i przetwory mleczne, podczas gdy produkcja Unii była w tym okresie stabilna, doprowadził do załamania cen w Unii, które osiągnęły dolny poziom bezpieczeństwa. Gwałtowny spadek cen przetworów mlecznych nie przełożył się w pełni na niższe ceny tych przetworów na poziomie konsumentów, co doprowadziło do znaczącego wzrostu marży brutto sektorów przetwórstwa i handlu w przypadku większości przetworów mlecznych i produktów sektora mleka oraz w przypadku większości państw oraz uniemożliwiło dostosowanie popytu na te produkty do niskich cen przetworów, powodując spowolnienie stabilizacji cen i wzmocnienie negatywnych skutków ich niskiego poziomu dla producentów mleka, co poważnie zagroziło rentowności wielu z nich.

- (3) W odpowiedzi na tę trudną sytuację na rynku mleczarskim w październiku 2009 r. powołano Grupę Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka („GWS”), której zadaniem było omówienie średnio- i długoterminowych ustaleń dotyczących sektora mleka i przetworów mlecznych, które w kontekście wygaśnięcia systemu kwot mlecznych w 2015 r. przyczyniłyby się do stabilizacji rynku i dochodów producentów mleka oraz do zwiększenia przejrzystości w tym sektorze.
- (4) GWS otrzymała pisemne i ustne opinie od głównych europejskich grup zainteresowanych podmiotów działających w łańcuchu dostaw przetworów mlecznych, reprezentujących rolników, przetwórców mleka, przedsiębiorstwa prowadzące handel przetworami mlecznymi, kupców detalicznych i konsumentów. Ponadto GWS otrzymała również opinie od zaproszonych ekspertów akademickich, przedstawicieli państw trzecich, krajowych organów ds. konkurencji oraz od służb Komisji. Dnia 26 marca 2010 r. zorganizowano również konferencję zainteresowanych podmiotów sektora mleczarskiego, podczas której możliwość wyrażenia swoich opinii miała szersza grupa uczestników łańcucha dostaw. GWS przedstawiła swoje sprawozdanie 15 czerwca 2010 r. Sprawozdanie to zawierało analizę bieżącej sytuacji w sektorze mleczarskim oraz szereg zaleceń, które koncentrowały się na stosunkach umownych, sile przetargowej producentów, organizacjach zawodowych/międzybranżowych, przejrzystości (w tym dalszych pracach nad europejskim instrumentem monitorowania cen), instrumentach rynkowych i kontraktach terminowych, normach handlowych, oznaczaniu miejsca pochodzenia, a także innowacjach i badaniach. W pierwszej kolejności niniejsze rozporządzenie reguluje pierwsze cztery z wymienionych kwestii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 110.

⁽²⁾ Dz.U. C 192 z 1.7.2011, s. 36.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lutego 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 28 lutego 2012 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 1.

- (5) GWS stwierdziła, że sektory produkcji mleka i przetworów mlecznych w poszczególnych państwach członkowskich są bardzo zróżnicowane. Znaczne zróżnicowanie występuje również w przypadku podmiotów gospodarczych i rodzajów podmiotów gospodarczych w ramach poszczególnych państw członkowskich. W wielu przypadkach koncentracja dostaw jest jednak na niskim poziomie, co powoduje zakłócenie równowagi w sile przetargowej w łańcuchu dostaw między rolnikami a zakładami mleczarskimi. Zakłócenie równowagi może prowadzić do nieuczciwych praktyk handlowych; w szczególności może dochodzić do sytuacji, gdy rolnicy nie wiedzą w momencie dostawy, jaką cenę otrzymają za mleko, ponieważ zakłady mleczarskie często ustalają jego cenę znacznie później na podstawie uzyskanej wartości dodanej, która często pozostaje poza kontrolą rolników.
- (6) Istnieje zatem problem związany z transmisją cen wzdłuż łańcucha, w szczególności w odniesieniu do cen skupu od producentów, których poziom generalnie nie ewoluuje zgodnie z rosnącymi kosztami produkcji. Wręcz przeciwnie, w 2009 r. poziom dostaw mleka nie dostosował się szybko do niższego popytu. Co więcej, w niektórych państwach członkowskich będących dużymi producentami rolnicy w odpowiedzi na niższe ceny wyprodukowali więcej niż w poprzednim roku. Wartość dodana w łańcuchu mleczarskim uległa dużej koncentracji w sektorach przetwórstwa i handlu, głównie w zakładach mleczarskich i na poziomie sprzedawców detalicznych, w wyniku czego cena płacona przez konsumenta końcowego nie odzwierciedla ceny płaconej producentom mleka. Wszystkie podmioty w łańcuchu mleczarskim, w tym sektor dystrybucji, powinny być zachęcane do współpracy w celu zlikwidowania tego zakłócenia równowagi.
- (7) Wielkość dostaw mleka do zakładów mleczarskich w danym sezonie nie zawsze jest dokładnie zaplanowana. Brak dostosowania podaży do popytu może dotyczyć nawet spółdzielni mleczarskich, które są własnością rolników posiadających urządzenia przetwórcze i w których przetwarza się 58 % mleka surowego w Unii; rolnicy mają obowiązek dostarczenia całej ilości wyprodukowanego mleka do spółdzielni, a spółdzielnia jest zobowiązana do przyjęcia całości tego mleka.
- (8) Wykorzystywanie zawieranych przed dostawą ustandaryzowanych umów pisemnych, zawierających podstawowe elementy, nie jest powszechnie stosowaną praktyką. Takie umowy mogą jednak pomóc w zwiększeniu poczucia odpowiedzialności podmiotów gospodarczych w łańcuchu mleczarskim oraz uświadomieniu potrzeby większego uwzględniania sygnałów płynących z rynku, ulepszenia transmisji cen i dostosowania podaży do popytu, a także pomóc w unikaniu niektórych nieuczciwych praktyk handlowych.
- (9) Ponieważ brak jest unijnych przepisów dotyczących tego rodzaju umów, państwa członkowskie mogą zdecydować o wprowadzeniu obowiązku ich stosowania w ramach swoich systemów prawa zobowiązań, pod warunkiem że będzie się to odbywać z poszanowaniem przepisów unijnych, a w szczególności odpowiedniego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji
- rynków. Biorąc pod uwagę zróżnicowaną sytuację w Unii pod względem prawa zobowiązań, taka decyzja ze względu na zasadę pomocniczości powinna pozostać w zakresie kompetencji państw członkowskich. Do wszystkich dostaw mleka surowego na danym terytorium powinny mieć zastosowanie jednakowe warunki. W związku z tym, jeżeli państwo członkowskie zdecyduje, że na jego terytorium każda dostawa mleka surowego przez rolnika do przetwórcy musi być uregulowana umową pisemną między stronami, obowiązek taki powinien obejmować także dostawy mleka surowego pochodzące z innych państw członkowskich, ale nie musi on dotyczyć dostawy do innych państw członkowskich. Zgodnie z zasadą pomocniczości należy pozostawić państwu członkowskiemu decyzję co do wprowadzenia obowiązku złożenia rolnikowi przez pierwszego skupującego pisemnej oferty zawarcia takiej umowy.
- (10) Aby zapewnić odpowiednie minimalne standardy dotyczące przedmiotowych umów oraz aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynków, należy jednak na poziomie Unii ustanowić pewne podstawowe warunki stosowania tych umów. Wszystkie te podstawowe warunki powinny jednak być negocjowane na zasadzie swobody umów. Niemniej jednak, aby poprawić stabilność rynku mleczarskiego i rynków zbytu dla producentów mleka w niektórych państwach członkowskich, w których stosowanie niezwykle krótkich umów jest dosyć szeroko rozpowszechnione, państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia w umowie lub ofercie minimalnego okresu obowiązywania umowy. Taki minimalny okres obowiązywania powinien jednak dotyczyć tylko umów zawieranych między pierwszymi skupującymi i producentami mleka lub ofert składanych przez pierwszych skupujących producentom mleka. Ponadto nie powinien zakłócać prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, a producenci mleka powinni mieć możliwość swobodnego wycofania się z minimalnego okresu obowiązywania lub odmowy jego zastosowania. Wśród tych podstawowych warunków ważne jest, aby cena należna za dostawę mogła być ustalona w umowie, wedle wyboru umawiających się stron, jako cena niezmienna lub cena podlegająca zmianie na podstawie określonych czynników, takich jak ilość i jakość lub skład dostarczonego mleka surowego, nie wykluczając możliwości kombinacji stałej ceny za daną ilość i ceny ustalonej na podstawie wzoru za dodatkową ilość mleka surowego dostarczonej w ramach jednej umowy.
- (11) Spółdzielnie mleczarskie, których statuty lub przepisy i decyzje na nich oparte zawierają postanowienia o skutku podobnym do skutków podstawowych warunków umownych określonych w niniejszym rozporządzeniu, powinny dla uproszczenia być zwolnione z wymogu zawierania pisemnej umowy.
- (12) Aby zwiększyć skuteczność określonego powyżej systemu opartego na umowie, w sytuacji gdy pośrednicy skupują mleko od rolników w celu dostarczenia go przetwórcom, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania tego systemu również do tych pośredników.

- (13) art. 42 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że unijne reguły konkurencji mają zastosowanie do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi jedynie w zakresie ustalonym przez Parlament Europejski i Radę w ramach postanowień art. 43 ust. 2 TFUE, na mocy którego ustanawia się wspólną organizację rynków rolnych.
- (14) Aby zapewnić opłacalny rozwój produkcji, a tym samym odpowiedni poziom życia producentom mleka, należy wzmocnić ich siłę przetargową wobec przetwórców mleka, co przyczyni się do sprawiedliwszego podziału wartości dodanej na poszczególnych etapach łańcucha dostaw. W związku z tym, mając na uwadze realizację powyższych celów wspólnej polityki rolnej, należy wprowadzić przepis na podstawie art. 42 i art. 43 ust. 2 TFUE, który umożliwi organizacjom producentów skupiającym wyłącznie producentów mleka lub zrzeszeniom tych organizacji wspólne negocjowanie z zakładami mleczarskimi warunków umów, w tym cen, w odniesieniu do części lub całości produkcji ich członków. Jednakże tylko organizacje producentów, które ubiegały się i uzyskały uznanie przez państwa członkowskie zgodnie z art. 122 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, powinny być uprawnione do korzystania z tego przepisu. Ponadto przepis ten nie powinien mieć zastosowania do uznanych organizacji producentów, w tym spółdzielni, które przetwarzają całość mleka surowego dostarczanego przez własnych członków, gdyż wtedy nie zachodzi przypadek dostawy mleka surowego do innych przetwórców. Ponadto należy wprowadzić przepis przewidujący możliwość uznania *de facto* na podstawie niniejszego rozporządzenia istniejących organizacji producentów uznanych na mocy prawa krajowego.
- (15) Aby nie zakłócać skutecznego funkcjonowania spółdzielni i dla większej przejrzystości przepisów należy doprecyzować, że jeśli członkostwo rolnika w spółdzielni nakłada na niego obowiązek dostawy całości lub części wyprodukowanego przez niego mleka surowego na warunkach określonych w statucie spółdzielni lub w przepisach i decyzjach na nim opartych, warunki te nie powinny podlegać negocjacji za pośrednictwem organizacji producentów.
- (16) Ponadto w celu utrzymania efektywnej konkurencji na rynku mleczarskim, taka możliwość powinna podlegać odpowiednimi ograniczeniom wyrażonym jako odsetek wielkości produkcji unijnej i produkcji każdego z państw członkowskich objętych takimi negocjacjami. Limit wyrażony jako odsetek wielkości produkcji krajowej powinien w pierwszej kolejności mieć zastosowanie do ilości mleka surowego wyprodukowanego w państwie członkowskim będącym producentem lub w każdym z państw członkowskich będących producentami. Taki sam limit procentowy powinien być także stosowany do ilości mleka surowego dostarczanego do dowolnego docelowego państwa członkowskiego.
- (17) Mając na uwadze istotne znaczenie chronionej nazwy pochodzenia (ChNP) oraz chronionego oznaczenia geograficznego (ChOG), w szczególności w przypadku słabszych regionów wiejskich, oraz aby zapewnić wartość dodaną i utrzymać jakość, w szczególności serów korzystających z ChNP lub ChOG, a także w kontekście wygasającego systemu kwot mlecznych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania przepisów regulujących podaż takich serów wyprodukowanych na określonym obszarze geograficznym. Przepisy te powinny obejmować całą produkcję danego sera, a wniosek w tej sprawie powinna składać organizacja międzybranżowa, organizacja producentów lub grupa zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾. Taki wniosek powinien mieć poparcie znacznej większości producentów mleka odpowiedzialnych za produkcję znacznej większości mleka wykorzystywanego do produkcji danego sera, a w przypadku organizacji międzybranżowych i grup, przez znaczącą większość producentów sera, którzy reprezentują znaczną większość produkcji tego sera. Ponadto przepisy te powinny podlegać rygorystycznym warunkom, w szczególności aby uniknąć zakłóceń w handlu produktami na innych rynkach i chronić prawa mniejszości. Państwa członkowskie powinny niezwłocznie publikować przyjęte przepisy i powiadamiać o nich Komisję, zapewniać regularne kontrole i uchylić przepisy w razie ich niezgodności.
- (18) Na poziomie Unii wprowadzono zasady dotyczące organizacji międzybranżowych w niektórych sektorach. Organizacje te mogą odegrać użyteczną rolę w ułatwianiu dialogu między podmiotami w łańcuchu dostaw oraz w promowaniu najlepszych praktyk i przejrzystości rynku. Wspomniane zasady powinny mieć również zastosowanie w sektorze mleka i przetworów mlecznych, wraz z przepisami wyjaśniającymi status takich organizacji zgodnie z prawem konkurencji, o ile działania tych organizacji nie będą zakłócać konkurencji lub rynku wewnętrznego ani negatywnie wpływać na prawidłowe funkcjonowanie wspólnej organizacji rynków rolnych. Państwa członkowskie powinny zachęcać wszystkie zainteresowane podmioty do uczestnictwa w organizacjach międzybranżowych.
- (19) Aby reagować na rozwój sytuacji na rynku, Komisja potrzebuje aktualnych informacji na temat ilości dostarczanego mleka surowego. W związku z tym należy ustanowić przepisy przewidujące, że pierwszy skupujący regularnie przekazuje takie informacje państwom członkowskim, a następnie państwa członkowskie powiadamiają o nich Komisję.
- (20) Komisja potrzebuje również powiadomień ze strony państw członkowskich o negocjacjach umownych, uznaniu organizacji producentów i ich zrzeszeń oraz organizacji międzybranżowych, a także o stosunkach umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych, w celu monitorowania i analizy stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w celu przygotowania

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

sprawozdań na temat rozwoju rynku mleczarskiego, które Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (21) Środki określone w niniejszym rozporządzeniu są uzasadnione obecną sytuacją gospodarczą rynku mleczarskiego i strukturą łańcucha dostaw. Należy je zatem stosować przez wystarczająco długi okres, aby mogły być w pełni skuteczne. Jednakże z uwagi na dalekosiężny charakter powyższych środków powinny mieć one charakter tymczasowy i podlegać przeglądowi, który ma pokazać, jak funkcjonują i czy powinny być nadal stosowane. Przegląd ten powinien zostać ujęty w dwóch sprawozdaniach Komisji na temat zmian sytuacji na rynku mleczarskim, ze szczególnym naciskiem na ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów dotyczących wspólnej produkcji przedstawionych do dnia 30 czerwca 2014 r. oraz do dnia 31 grudnia 2018 r.
- (22) Gospodarka niektórych regionów o niekorzystnych warunkach gospodarowania w Unii jest w znacznym stopniu uzależniona od produkcji mleka. Z uwagi na specyfikę tych regionów należy dostosować ogólne strategie polityczne do ich potrzeb, w celu lepszego ich zaspokajania. Wspólna polityka rolna już teraz zawiera specjalne środki przewidziane na produkcję mleka w takich regionach. Dodatkowe środki polityczne określone w niniejszym rozporządzeniu mogą przyczynić się do wzmocnienia pozycji producentów mleka w takich regionach. Skutki te powinny jednak podlegać ocenie w wyżej wymienionych sprawozdaniach, na podstawie których Komisja powinna, w odpowiednich przypadkach, przedłożyć wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (23) W celu zapewnienia jasnego zdefiniowania celów i obowiązków organizacji producentów i zrzeszeń organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do warunków uznawania międzynarodowych organizacji producentów lub zrzeszeń międzynarodowych organizacji producentów, przepisów dotyczących udzielania i warunków świadczenia pomocy administracyjnej w przypadku współpracy międzynarodowej oraz obliczania ilości mleka surowego objętego negocjacjami organizacji producentów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie eksperckim. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (24) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia wykonawcze dotyczące warunków uznawania organizacji producentów i ich zrzeszeń oraz organizacji międzybranżowych, wysyłanych przez nie powiadomień o ilości mleka surowego objętego negocjacjami, powiadomień przekazywanych Komisji przez państwa członkowskie dotyczących tych organizacji i przepisów regulujących podaż serów korzystających z ChNP lub ChOG, szczególnych przepisów dotyczących porozumień, decyzji

i uzgodnionych praktyk w sektorze mleka i przetworów mlecznych, treści, formatu i terminu składania obowiązkowych deklaracji w tym sektorze, niektórych aspektów umów o dostawę mleka surowego przez rolników i odnośnych powiadomień skierowanych do Komisji dotyczących możliwości wybranych przez dane państwo członkowskie w tym zakresie, powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.

- (25) Z uwagi na uprawnienia Komisji w zakresie unijnej polityki konkurencji i na szczególny charakter tych aktów, Komisja powinna stwierdzić, nie stosując rozporządzenia (UE) nr 182/2011, czy pewne porozumienia i uzgodnione praktyki w sektorze mleka i przetworów mlecznych są niezgodne z zasadami konkurencji Unii, czy negocjacje organizacji producentów dotyczące więcej niż jednego państwa członkowskiego mogą mieć miejsce oraz czy niektóre przepisy określone przez państwa członkowskie w celu regulacji dostaw sera korzystającego z ChNP lub ChOG powinny zostać uchylone.
- (26) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1234/2007,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007

W rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 122 lit. a) akapit pierwszy dodaje się podpunkt w brzmieniu:
„(iii) sektor mleka i przetworów mlecznych;”;
- 2) w art. 123 dodaje się ustęp w brzmieniu:
„4. Państwa członkowskie mogą również uznać organizacje międzybranżowe, które:
 - a) zwróciły się z formalnym wnioskiem o uznanie i skupiają przedstawicieli działalności gospodarczej związanej z produkcją mleka surowego i związanych z co najmniej jednym z następujących etapów w łańcuchu dostaw: przetwórstwo produktów z sektora mleka i przetworów mlecznych lub handel nimi, w tym dystrybucja tych produktów;
 - b) powstały z inicjatywy wszystkich lub niektórych przedstawicieli, o których mowa w lit. a);

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

c) realizują w jednym lub kilku regionach Unii, uwzględniając interesy członków tych organizacji międzybranżowych i konsumentów, co najmniej jedno z następujących działań:

- (i) poprawa znajomości oraz przejrzystości produkcji i rynku, w tym poprzez publikację danych statystycznych na temat cen, ilości i okresu obowiązywania zawartych wcześniej umów o dostawę mleka surowego oraz poprzez dostarczanie analiz potencjalnego rozwoju sytuacji na rynku w przyszłości na poziomie regionalnym, krajowym i międzynarodowym;
- (ii) pomoc w celu lepszej koordynacji sposobu wprowadzania do obrotu produktów z sektora mleka i przetworów mlecznych, w szczególności poprzez prace badawcze i badania rynku;
- (iii) promowanie konsumpcji i dostarczanie informacji dotyczących mleka i przetworów mlecznych zarówno na rynkach wewnętrznych, jak i zewnętrznych;
- (iv) badanie potencjalnych rynków eksportowych;
- (v) sporządzanie ustandaryzowanych formularzy umów zgodnych z przepisami Unii w odniesieniu do sprzedaży surowego mleka skupującym lub dostarczania produktów przetworzonych dystrybutorom i sprzedawcom detalicznym, z uwzględnieniem potrzeby stworzenia warunków uczciwej konkurencji oraz uniknięcia zakłóceń na rynku;
- (vi) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych dla dostosowania produkcji pod kątem produktów bardziej odpowiadających wymaganiom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony środowiska;
- (vii) utrzymanie i rozwijanie potencjału produkcyjnego sektora mleczarskiego, między innymi poprzez promowanie innowacji oraz wspieranie programów w zakresie badań stosowanych i rozwoju, aby wykorzystać pełen potencjał mleka i przetworów mlecznych, w szczególności w celu wytwarzania produktów o wartości dodanej, które są bardziej atrakcyjne dla konsumenta;
- (viii) poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania produktów ochrony zdrowia zwierząt dzięki ulepszeniu gospodarowania innymi środkami produkcji i poprawie bezpieczeństwa żywności oraz zdrowia zwierząt;
- (ix) rozwijanie metod i instrumentów mających na celu poprawę jakości produktu na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania do obrotu;
- (x) wykorzystywanie potencjału rolnictwa ekologicznego oraz ochrona i promocja takiego rolnictwa, jak również produkcji wyrobów posiadających nazwę pochodzenia, znak jakości i oznaczenie geograficzne; oraz

(xi) promowanie produkcji zintegrowanej lub innych metod produkcji przyjaznych dla środowiska.”;

3) w części II tytuł II rozdział II dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja II A

Przepisy dotyczące organizacji producentów i organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

Artykuł 126a

Uznawanie organizacji producentów i ich zrzeczeń w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Państwa członkowskie uznają za organizację producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych każdy podmiot prawny lub każdą wyraźnie określoną część podmiotu prawnego, które o to wystąpią, pod warunkiem że:

- a) spełniają wymogi określone w art. 122 akapit pierwszy lit. b) i c);
- b) posiadają minimalną liczbę członków lub wytwarzają minimalną ilość – określaną przez dane państwo członkowskie – zbywalnej produkcji w sektorze, w którym działają;
- c) istnieje wystarczający dowód na to, że są w stanie właściwie wykonywać swoją działalność zarówno pod względem ram czasowych, jak i efektywności oraz koncentracji podaży;
- d) ich statut jest zgodny z lit. a), b) i c) niniejszego ustępu.

2. W odpowiedzi na wniosek państwa członkowskie mogą uznać zrzeczenie uznanych organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, jeżeli dane państwo członkowskie stwierdzi, że to zrzeczenie jest zdolne do skutecznego wykonywania działań uznanej organizacji producentów oraz spełnia warunki określone w ust. 1.

3. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że organizacje producentów, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r. i które spełniają warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu, są uznawane za organizacje producentów zgodnie z art. 122 ust. 1 lit. a) ppkt (iii).

Organizacje producentów, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r., lecz które nie spełniają warunków określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą nadal kontynuować działalność na mocy prawa krajowego do dnia 3 października 2012 r.

4. Państwa członkowskie:

- a) w okresie czterech miesięcy od złożenia przez organizację producentów wniosku wraz z całą stosowną dokumentacją, podejmują decyzję dotyczącą uznania organizacji producentów; wniosek ten składany jest w państwie członkowskim, w którym organizacja ma siedzibę;

- b) przeprowadzają w odstępach czasu przez nie ustalonych kontrole, aby upewnić się, że uznane organizacje producentów i zrzeszenia organizacji producentów stosują się do postanowień niniejszego rozdziału;
- c) w przypadku niestosowania się do przepisów niniejszego rozdziału lub nieprawidłowości we wdrażaniu środków w nim przewidzianych nakładają na te organizacje i zrzeszenia określone przez siebie stosowne kary i w razie konieczności podejmują decyzję o cofnięciu uznania;
- d) powiadamiają Komisję raz w roku i nie później niż do dnia 31 marca o każdej decyzji o uznaniu, odmowie lub cofnięciu uznania podjętej w poprzednim roku kalendarzowym.

Artykuł 126b

Uznawanie organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Państwa członkowskie mogą uznać organizacje międzybranżowe działające w sektorze mleka i przetworów mlecznych, pod warunkiem że organizacje te:

- a) spełniają wymogi określone w art. 123 ust. 4;
- b) prowadzą działalność w jednym lub kilku regionach na danym terytorium;
- c) mają znaczny udział w działalności gospodarczej, o której mowa w art. 123 ust. 4 lit. a);
- d) same nie biorą udziału w produkcji, przetwórstwie lub handlu produktami z sektora mleka i przetworów mlecznych.

2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że organizacje międzybranżowe, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r. i które spełniają warunki określone w ust. 1, są uznawane za organizacje międzybranżowe na mocy art. 123 ust. 4.

3. W razie skorzystania z możliwości uznania organizacji międzybranżowej zgodnie z ust. 1 lub 2 państwa członkowskie:

- a) podejmują decyzję o uznaniu za organizację międzybranżową w terminie czterech miesięcy od dnia złożenia wniosku wraz z całą stosowną dokumentacją, którą należy przedstawić na poparcie takiego wniosku; wniosek ten składany jest w państwie członkowskim, w którym organizacja ma siedzibę;
- b) przeprowadzają w odstępach czasu przez nie ustalonych kontrole w celu upewnienia się, że uznane organizacje międzybranżowe spełniają warunki dotyczące ich uznawania;
- c) w przypadku niestosowania się do postanowień niniejszego rozporządzenia lub nieprawidłowości we wdrażaniu środków w nim przewidzianych nakładają na te organizacje określone przez siebie stosowne kary i w razie konieczności podejmują decyzję o cofnięciu uznania;

d) cofają uznanie, jeżeli:

- (i) wymogi i warunki uznania przewidziane w niniejszym artykule nie są spełniane;
 - (ii) organizacja międzybranżowa zaangażowana jest w jedno z porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, o których mowa w art. 177a ust. 4, bez uszczerbku dla innych sankcji, które zostaną nałożone zgodnie z prawem krajowym;
 - (iii) organizacja międzybranżowa nie wywiązuje się z obowiązku powiadomienia, o którym mowa w art. 177a ust. 2;
- e) powiadamiają Komisję raz w roku i nie później niż do dnia 31 marca o każdej decyzji o uznaniu, odmowie lub cofnięciu uznania podjętej w poprzednim roku kalendarzowym.

Artykuł 126c

Negocjacje umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Organizacja producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, uznana zgodnie z art. 122, może, w imieniu należących do niej rolników, negocjować w zakresie całej ich wspólnej produkcji lub jej części, umowy o dostawę mleka surowego do przetwórcy mleka surowego lub do nabywcy mleka surowego w rozumieniu art. 185f ust. 1 akapit drugi.

2. Negocjacje mogą być prowadzone przez organizację producentów:

- a) bez względu na to, czy ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego przez rolników na organizację producentów;
- b) bez względu na to, czy negocjowana cena jest taka sama w odniesieniu do wspólnej produkcji niektórych lub wszystkich rolników należących do organizacji;
- c) pod warunkiem że w odniesieniu do danej organizacji producentów:
 - (i) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami nie przekracza 3,5 % całkowitej produkcji Unii; oraz
 - (ii) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami produkowana w danym państwie członkowskim nie przekracza 33 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego; oraz
 - (iii) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami dostarczana w danym państwie członkowskim nie przekracza 33 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego;
- d) pod warunkiem że należący do niej rolnicy nie są członkami jakiegokolwiek innej organizacji producentów, która również negocjuje takie umowy w ich imieniu; państwa członkowskie mogą jednak odstąpić od tego warunku w należycie uzasadnionych przypadkach, gdy rolnicy posiadają dwie różne jednostki produkcyjne znajdujące się na różnych obszarach geograficznych;

- e) pod warunkiem że mleko surowe nie podlega obowiązkowi dostaw wynikającemu z członkostwa rolnika w spółdzielni zgodnie z warunkami określonymi w statucie spółdzielni lub przepisach i decyzjach w nim zawartych lub z niego wynikających; oraz
- f) pod warunkiem że organizacja producentów powiadomi właściwe organy państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których działa, o ilości mleka surowego objętej takimi negocjacjami.

3. Nie naruszając warunków określonych w ust. 2 lit. c) ppkt (ii) oraz (iii), organizacja producentów może prowadzić negocjacje zgodnie z ust. 1, pod warunkiem że w przypadku tej organizacji producentów ilość mleka surowego objęta negocjacjami, która jest produkowana lub dostarczana w państwie członkowskim o całkowitej rocznej produkcji mleka surowego poniżej 500 000 ton nie przekracza 45 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego.

4. Na użytek niniejszego artykułu odniesienia do organizacji producentów obejmują również zrzeszenia takich organizacji producentów.

5. W celu zastosowania ust. 2 lit. c) i ust. 3 Komisja publikuje – w sposób, który uzna za stosowny – wielkość produkcji mleka surowego w Unii i państwach członkowskich przy wykorzystaniu najbardziej aktualnych dostępnych informacji.

6. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 lit. c) i ust. 3, nawet jeżeli określone tam wartości graniczne nie zostały przekroczone, organ ds. konkurencji, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, może w indywidualnym przypadku podjąć decyzję o ponownym rozpoczęciu danych negocjacji lub niedopuszczeniu do ich prowadzenia przez daną organizację producentów, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji lub aby uniknąć na podległym mu obszarze poważnych szkód po stronie przetwórców mleka surowego będących MŚP.

W odniesieniu do negocjacji obejmujących więcej niż jedno państwo członkowskie decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, podejmuje Komisja, nie stosując procedury, o której mowa w art. 195 ust. 2 lub art. 196b ust. 2. W pozostałych przypadkach przedmiotową decyzję podejmuje krajowy organ ds. konkurencji państwa członkowskiego, którego dotyczą negocjacje.

Decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, nie wchodzi w życie wcześniej niż w dniu poinformowania o nich zainteresowanych podmiotów.

7. Na użytek niniejszego artykułu:

- a) „krajowy organ ds. konkurencji” oznacza organ, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 101 i 102 Traktatu (*);
- b) „MŚP” oznacza mikro-, małe lub średnie przedsiębiorstwo w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia

6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (**).

8. Państwa członkowskie, w których odbywają się negocjacje zgodnie z niniejszym artykułem, powiadamiają Komisję o zastosowaniu ust. 2 lit. f) i ust. 6.

Artykuł 126d

Regulacja podaży sera o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym

1. Na wniosek organizacji producentów uznanej na mocy art. 122 akapit pierwszy lit. a), organizacji międzybranżowej uznanej na mocy art. 123 ust. 4 lub grupy podmiotów, o której mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, państwa członkowskie mogą określić, na czas określony, wiążące przepisy regulujące podaż sera korzystającego z chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego na mocy art. 2 ust. 1 lit. a) i lit. b) rozporządzenia (WE) nr 510/2006.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, muszą być zgodne z warunkami określonymi w ust. 4 i są one uzależnione od uprzedniego zawarcia porozumienia między stronami na danym obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 510/2006. Takie porozumienie musi być zawarte przez co najmniej dwie trzecie producentów mleka lub ich przedstawicieli produkujących co najmniej dwie trzecie mleka surowego wykorzystywanego do produkcji sera, o którym mowa w ust. 1, oraz, w odpowiednich przypadkach, przez co najmniej dwie trzecie producentów wspomnianego sera, których wielkość produkcji odpowiada co najmniej dwóm trzecim produkcji tego sera na obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 510/2006.

3. Na użytek ust. 1, w odniesieniu do sera objętego chronionym oznaczeniem geograficznym, obszar geograficzny pochodzenia mleka surowego wymieniony w specyfikacji produktu danego sera pokrywa się z obszarem geograficznym, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 510/2006, dotyczącym tegoż sera.

4. Przepisy, o których mowa w ust. 1:

- a) obejmują jedynie regulację podaży danego produktu i mają na celu dostosowanie podaży danego sera do popytu;
- b) dotyczą tylko danego produktu;
- c) mogą być wiążące przez nie dłużej niż trzy lata, a ich obowiązywanie może zostać przedłużone po tego okresu w następstwie złożenia nowego wniosku, o którym mowa w ust. 1;
- d) nie mogą powodować uszczerbku dla handlu produktami innymi niż te, których dotyczą przepisy, o których mowa w ust. 1;
- e) nie odnoszą się do transakcji po pierwszym wprowadzeniu do obrotu danego sera;

- f) nie mogą pozwalać na ustalanie cen, w tym również w przypadku gdy ceny są ustalane w charakterze wytycznych lub zalecenia;
- g) nie mogą uniemożliwiać dostępu do znacznej ilości danego produktu, która normalnie byłaby dostępna;
- h) nie mogą prowadzić do dyskryminacji, tworzyć barier dla nowych uczestników rynku ani wywierać negatywnego wpływu na drobnych producentów;
- i) przyczyniają się do podtrzymania jakości lub rozwoju danego produktu;
- j) nie mogą naruszać art. 126c.

5. Przepisy, o których mowa w ust. 1, są publikowane w organie promulgacyjnym danego państwa członkowskiego.

6. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w celu zapewnienia spełnienia warunków określonych w ust. 4, a w przypadku stwierdzenia przez właściwe władze, że warunki te nie są spełniane, uchylają przepisy, o których mowa w ust. 1.

7. Państwa członkowskie powiadamiają niezwłocznie Komisję o przyjętych przepisach, o których mowa w ust. 1. Komisja informuje państwa członkowskie o każdym powiadomieniu o takich przepisach.

8. Komisja może, w dowolnym czasie, przyjmować akty wykonawcze nakładające na państwo członkowskie obowiązek uchylecia przepisów określonych przez to państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 w przypadku stwierdzenia przez Komisję, że przepisy te nie są zgodne z warunkami określonymi w ust. 4, uniemożliwiają lub zakłócają konkurencję na znacznym obszarze rynku wewnętrznego lub zagrażają wolnemu handlowi lub osiągnięciu celów art. 39 TFUE. Te akty wykonawcze są przyjmowane bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 195 ust. 2 lub w art. 196b ust. 2.

Artykuł 126e

Uprawnienia Komisji dotyczące organizacji producentów i organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. W celu zapewnienia jasnego zdefiniowania celów i zadań organizacji producentów oraz zrzeszeń organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, tak aby przyczynić się do skuteczności działań takich organizacji bez powodowania nadmiernego obciążenia, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 196a, które określają:

- a) warunki uznawania międzynarodowych organizacji producentów i zrzeszeń międzynarodowych organizacji producentów;
- b) przepisy dotyczące tworzenia i warunków udzielania pomocy administracyjnej przez właściwe organy w przypadku współpracy międzynarodowej;

- c) dodatkowe przepisy dotyczące obliczania ilości mleka surowego objętego negocjacjami, o których mowa w art. 126c ust. 2 lit. c) i ust. 3.

2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy niezbędne do:

- a) wdrożenia warunków uznawania organizacji producentów i ich zrzeszeń oraz organizacji międzybranżowych określonych w art. 126a i 126b;
- b) powiadomienia, o którym mowa w art. 126c ust. 2 lit. f);
- c) powiadomień przekazywanych Komisji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 126a ust. 4 lit. d), art. 126b ust. 3 lit. e), art. 126c ust. 8 i art. 126d ust. 7;
- d) procedur dotyczących pomocy administracyjnej w przypadku współpracy międzynarodowej.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 196b ust. 2.

(*) Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1. Uwaga: tytuł rozporządzenia (WE) nr 1/2003 został dostosowany w taki sposób, aby uwzględnić zmianę numeracji artykułów Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 Traktatu z Lizbony; pierwotnie w tytule zawarte było odwołanie do art. 81 i art. 82 Traktatu.

(**) Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.”;

- 4) w art. 175 słowa „z zastrzeżeniem przepisów art. 176–177 niniejszego rozporządzenia” zastępuje się słowami „z zastrzeżeniem przepisów art. 176–177a niniejszego rozporządzenia”;

- 5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 177a

Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. art. 101 ust. 1 TFUE nie ma zastosowania do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk uznanych organizacji międzybranżowych, mających na celu realizację działań, o których mowa w art. 123 ust. 4 lit. c) niniejszego rozporządzenia.

2. Ust. 1 stosuje się wyłącznie wtedy, gdy:

- a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki zostały zgłoszone Komisji; oraz
- b) w okresie trzech miesięcy od uzyskania wszystkich wymaganych szczegółowych danych Komisja, nie stosując procedury, o której mowa w art. 195 ust. 2 lub art. 196b ust. 2, nie uzna tych porozumień, decyzji lub uzgodnionych praktyk za niezgodne z przepisami Unii.

3. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki nie mogą wejść w życie przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b).

4. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki uznaje się w każdym przypadku za niezgodne z przepisami Unii, jeżeli:

- a) mogą one prowadzić do jakiegokolwiek podziału rynków w Unii;
- b) mogą wpływać na prawidłowe funkcjonowanie organizacji rynku;
- c) mogą powodować zakłócenia konkurencji i nie są niezbędne do osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej realizowanych poprzez działania organizacji międzybranżowej;
- d) wymagają ustalania cen;
- e) mogą prowadzić do dyskryminacji lub wyeliminowania konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.

5. Jeżeli po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b), Komisja uzna, że warunki stosowania ust. 1 nie zostały spełnione, podejmuje ona – nie stosując procedury, o której mowa w art. 195 ust. 2 lub art. 196b ust. 2 – decyzję o stosowaniu art. 101 ust. 1 TFUE do danego porozumienia, decyzji lub uzgodnionej praktyki.

Decyzji Komisji nie stosuje się przed datą powiadomienia zainteresowanej organizacji międzybranżowej, chyba że organizacja ta podała nieprawidłowe informacje lub dopuściła się nadużycia zwolnienia przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu.

6. W przypadku porozumień wieloletnich powiadomienie dotyczące pierwszego roku obowiązuje w odniesieniu do następnych lat umowy. Jednakże Komisja może w dowolnym momencie stwierdzić, z inicjatywy własnej lub na wniosek państwa członkowskiego, niezgodność takiego porozumienia.

7. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające środki niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 196b ust. 2.”;

6) w art. 184 wprowadza się następujące zmiany

a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2010 r. i do dnia 31 grudnia 2012 r. — na temat rozwoju sytuacji na rynku i wynikających z niej warunków sprawnego wycofywania systemu kwot mlecznych, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednimi wnioskami ustawodawczymi.”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„9) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2014 r. i do dnia 31 grudnia 2018 r. na temat rozwoju sytuacji na rynku w sektorze mleka i przetworów mlecznych oraz w szczególności na temat funkcjonowania art. 122 akapit pierwszy lit. a) ppkt (iia), art. 123 ust. 4 oraz art. 126c,

126d, 177a, 185e i 185f, oceniając w szczególności wpływ na producentów mleka i produkcję mleka w regionach o niekorzystnych warunkach gospodarowania, w powiązaniu z ogólnym celem utrzymania produkcji w tych regionach, oraz uwzględniając ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów obejmujących wspólną produkcję wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi.”;

7) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 185e

Obowiązkowe deklaracje w sektorze mleka i przetworów mlecznych

Od dnia 1 kwietnia 2015 r. pierwsi skupujący mleko surowe deklarują właściwemu organowi krajowemu ilości mleka surowego, które im dostarczono każdego miesiąca.

Na użytek niniejszego artykułu i art. 185f »pierwszy skupujący« oznacza przedsiębiorstwo lub grupę, które kupują mleko od producentów w celu:

- a) odbioru, konfekcjonowania, przechowywania, chłodzenia lub przetwarzania, w tym także na podstawie umowy;
- b) sprzedania go co najmniej jednemu przedsiębiorstwu poddającemu mleko lub przetwory mleczne obróbce lub przetwarzaniu.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ilości mleka surowego, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające przepisy dotyczące treści, formatu i terminów przekazywania takich deklaracji oraz środków dotyczących powiadomień wysyłanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 196b ust. 2.

Artykuł 185f

Stosunki umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Jeśli państwo członkowskie postanowi, że na jego terytorium każda dostawa mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego musi być przedmiotem pisemnej umowy między stronami lub postanowi, że pierwsi skupujący muszą złożyć pisemną ofertę zawarcia umowy o dostawę mleka surowego przez rolników, taka umowa lub taka oferta musi spełniać warunki określone w ust. 2.

Jeżeli państwo członkowskie postanowi, że dostawy mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego muszą być przedmiotem pisemnej umowy między stronami, musi ono również postanowić o tym, który etap lub etapy dostawy są objęte taką umową, jeżeli dostawa mleka surowego jest dokonywana za pośrednictwem jednego lub większej liczby nabywców. Na użytek niniejszego artykułu »nabywca« oznacza przedsiębiorstwo, które przewozi surowe mleko od rolnika lub innego skupującego do przetwórcy mleka surowego lub innego nabywcy, a w każdym takim przypadku ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego.

2. Umowa lub oferta umowy:
- jest sporządzana przed dostawą;
 - jest sporządzana na piśmie; oraz
 - zawiera w szczególności następujące elementy:
 - cenę dostawy, która:
 - jest stała i określona w umowie, lub
 - jest obliczana poprzez połączenie różnych czynników określonych w umowie, które mogą obejmować wskaźniki rynku odzwierciedlające zmianę warunków na rynku, dostarczoną ilość oraz jakość lub skład dostarczonego mleka surowego;
 - ilość mleka surowego, którą można dostarczyć lub która musi zostać dostarczona, wraz z terminem takich dostaw;
 - okres obowiązywania umowy, który może być ograniczony lub nieograniczony z klauzulami o rozwiązaniu umowy;
 - szczegóły dotyczące procedur i terminów płatności;
 - ustalenia dotyczące odbioru lub dostawy mleka surowego; oraz
 - przepisy mające zastosowanie w przypadku zaistnienia siły wyższej.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 umowa lub oferta umowy nie jest wymagana, gdy mleko surowe jest dostarczane przez rolnika do spółdzielni, której rolnik jest członkiem, jeżeli statut tej spółdzielni lub zasady i decyzje w nim zawarte lub z niego wynikające zawierają przepisy o podobnych skutkach do przepisów określonych w ust. 2 lit. a), b) i c).
4. Wszystkie elementy umów o dostawę mleka surowego zawieranych przez rolników, nabywców mleka surowego lub przetwórców mleka surowego, w tym elementy określone w ust. 2 lit. c), są swobodnie negocjowane między stronami.

Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego:

- jeśli państwo członkowskie postanowi wprowadzić obowiązek zawierania pisemnej umowy o dostawę zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, może ono określić minimalny okres obowiązywania, który ma zastosowanie wyłącznie do umów pisemnych między rolnikiem i pierwszym skupującym mleko surowe. Taki minimalny okres obowiązywania umowy wynosi co najmniej sześć miesięcy i nie może on zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego; lub
- jeżeli państwo członkowskie postanowi, że pierwszy skupujący mleko surowe musi złożyć pisemną ofertę umowy rolnikowi zgodnie z ust. 1, może postanowić, że oferta musi obejmować minimalny okres obowiązywania umowy określony w tym celu przez prawo krajowe. Taki minimalny okres obowiązywania wynosi co najmniej sześć miesięcy i nie może zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Przepisy akapitu drugiego nie naruszają prawa rolnika do sprzeciwienia się stosowaniu takiego minimalnego czasu

obowiązywania, pod warunkiem iż rolnik złoży taki sprzeciw na piśmie. W takim przypadku strony mają swobodę negocjacji wszystkich elementów umowy, w tym elementów wymienionych w ust. 2 lit. c).

5. Państwa członkowskie korzystające z możliwości, o których mowa w niniejszym artykule, powiadamiają Komisję o sposobie ich stosowania.

6. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające środki niezbędne do jednolitego stosowania ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 niniejszego artykułu oraz środków dotyczących powiadomień wysyłanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 196b ust. 2.”;

8) w części VII rozdział I dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 196a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 126e ust. 1, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 2 kwietnia 2012 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 126e ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 126e ust. 1 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 196b

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem Zarządzającym ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych.

Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.”;

9) w art. 204 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. W odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych art. 122 akapit pierwszy lit. a) ppkt (iii), art. 123

ust. 4 i art. 126a, 126b, 126e oraz 177a mają zastosowanie od dnia 2 kwietnia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2020 r., a art. 126c, 126d, 185e i 185f mają zastosowanie od dnia 3 października 2012 r. do dnia 30 czerwca 2020 r.”.

Artykuł 2

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 2 kwietnia 2012 r.

Jednakże art. 126c, 126d, 185e i 185f rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 wprowadzone w drodze niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia 3 października 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. WAMMEN
Przewodniczący